

Сећање једног од најстаријих бивших радника

„НАША РЕЧ“ – МОЈА СУДБИНА
(Назнака о непотписаним чланцима)

Пише: Надежда АНЂЕЛКОВИЋ-ДИМИТРИЈЕВИЋ

За пет деценија излажења „Наше речи“ реконструисано је и написано пуно тога о условима у којима се она појавила и излазила, о њеним сарадницима, трајању. Па ипак, у сећањима нас који смо у том времену живели и радили јави се и понешто ново.

Моје успомене, овом приликом, сежу у прве дане рада у „Нашој речи“, на мој долазак у Редакцију листа у првој половини 1945. године. Пре тога била сам уредник Омладинских усмених новина које су се сваког четвртка одржавале у централном омладинском дому и доприносиле културном уздизању омладине и биле врло добро посећене. Једног дана речено ми је да дођем да радим у „Нашој речи“ и да се јавим њеном уреднику Аристомену Ристићу. Тако је почело моје прво службовање са платом од 1.200 динара месечно, која је за мене и мајку са којом сам тада живела била јако велика. Решење о постављању нисам никада добила, била је потребна, како сам накнадно чула, реч Милије Радовановића, па да будем уведена у платни списак, што је значило да сам примљена на рад. Поред уредника, ја сам била још једино плаћено лице у редакцији као администратор.

Задатке за рад сам добијала од друга Мење, како смо сви звали уредника. То да сам била преплашена скоро да и није потребно рећи. Све је ту за мене било ново, а постојала је и сумња да ли ћу ја ту моћи да одговорим задатку.

Имали смо један велики писаћи сто за којим смо заједно седели, само једну писаћу машину о коју смо се понекад отимали, мали број столица, и да не набрајам даље нашу ондашњу немаштину. У шали, а и у збиљи, кафе и киселе воде није било но то нам ни на крај памети није падало. Редакција није имала ни телефон! То ми сада изгледа чудно, а морам да кажем да нам он није ни недостајао. Ко је онда мислио још и на телефон. Сећам се да је један телефон био спрат испод Редакције, у Пропагандном одсеку. Можда га је друг Мења и користио, ја никад.

Редакција листа се често састајала. Главну реч водио је уредник. Тим састанцима нисам присуствовала, једноставно то се од мене није ни тражило. Највише сам прекуцавала материјал за лист. Дописници са стране слали су прилоге писане руком, па је све то требало благовремено прекуцати.

У штампарију је уредник увек тражио да идемо заједно. Присуствовали смо слагању и прелому листа. Но, ту смо највише били зато јер се до последњег момента убацивало понешто ново, мењало исправљало. Уредникова педантност је била пословична, нарочито када је била у питању коректура.

Радила сам на експедицији листа уз помоћ другарице Зорке која је била службеник Пропагандног одсека. Она је припремала и лепило за адресе претплатника.

Када би лист био одштампан друг Мења би одмах ишао на воз и путовао за Копашницу где му је живела породица, и тамо је остао преко викенда.

Уредник је врло брзо почео да ме учи новинарству. Прво је тражио да дотерујем за штампу различите дописе који су долазили са стране, онда да пишемо о раду омладине и како се шта наметало и искрсавало. Испрва није стављао потписе испод мојих кратких написа. Тада је моје девојачко презиме било Анђелковић, па сам се често потписивала само с А. или са иницијалима имена и презимена.

Први непотписани текст односио се на састанак пленума Градског одбора УСАОС-а, из кога се поред осталог може видети састав овог тела. Објављен је 24. новембра 1945. Већ почетком наредне године пишем о другој аграрној расправи у Лесковцу (бр. 6), потом о свечаној академији омладине у Лесковцу (бр. 13), следи информација о избору делегата трећег конгреса Народне омладине Југославије (бр. 16), као и текст о хигијенској изложби у Лесковцу (бр. 18). Тада сам писала и текстове које је уредник због важности теме објављивао као уводнике. Такав је, на пример, онај „О омладинској недељи“ (бр. 22). Пратила сам активност младих и писала о конференцији лесковачке омладине чији је председник тада био Димитрије Кулић (бр. 25.) Поводом одласка на изградњу пруге Брчко-Бановићи написала сам краћу информацију о радној бригади „Станимир Вељковић Зелe“ која је отпутовала на градњу омладинске пруге (бр. 26). Неколико бројева потом, шире сам забележила одржавање протестног митинга против Франковог режима у Шпанији (бр. 31) и задњи непо-

тписани прилог према мојој евиденцији, односио се на предавање Слободана Димитријевића о служењу у ЈНА (бр. 36).

Поменути прилози нису имали никакве посебне амбиције осим да информативно забележе важније појединости из живота и рада нашег града. Овде их помињем зато да бих назначила ауторство, пошто је документарни смисао неких од тих чланака вредан пажње, па будућим истраживачима то може бити од извесне помоћи.

Први потписан текст са А. изашао је 1. децембра 1945. године у бр. 49, а односио се на одржавање курса за пионирске руководиоце Власотинаца, Лебана и Бојника.

Међу потписаним чланцима из 1946. године налазе се и два уводника, од којих помињем онај о протестном митингу у вези са припајањем Трста и Јулијске Крајине, потписан са А. (бр. 30), и подужи текст о одласку нове групе од 320 омладинаца на пругу Брчко-Бановићи (бр. 35).

Тада сам писала, поред осталог и о привредним питањима културним појавама, раду АФЖ-а, и понајвише о омладинској активности.

У једном моменту пратила сам рад комисије за утврђивање ратне добити у Лесковцу, истичући пример фабрике у Грделици (бр. 37 – потписано иницијалима Н. А.). Због сточне заразе која је наносила велике штете писала сам о ветеринарском течају у лесковачком срезу (бр. 9 – потписано са А.). Ту је присутна и краћа белешка о свечаној сахрани тројице првобораца у Лесковцу (бр. 16 – потписано са А.).

Међу написима о културним активностима помињем онај о предавању који је одржао Д. Кулић о две брошуре у издању „Младог борца“ (бр. 31 – потписано са Н. А.). Занимљиво је било и посело АФЖ-а у Лесковцу са предавањем и рецитацијама (бр. 40 – потписано са Н. А.).

После прилога о добровољном раду на обнови града који је репортерски интониран (бр. 41), уследила су два написана о изборној активности. Први о избору председника и пленума Градског одбора НО Лесковца (бр. 43 – потписано са А.) и други говори о успесима на обнови изградњи земље (бр. 44 – потписано са Н. А.).

Дубоко сам захвална Аристомену Ристићу Мењи за све што ме је научио у новинарству јер ми је то у каснијем раду са супругом Сергијем Димитријевићем много користило.

Истовремено постајем и дописник „Младог борца“ који је излазио у Београду. Шаљем дописе из Лесковца. Сећам се слике штампане 21. марта 1946. године која је представљала лесковачке омладинце у раду на рашчишћавању рушевина од бомбардовања. То нисам заборавила јер сам у тој радној акцији непосредно учествовала, као и готово на свим осталим које је организовала омладина, јер ми, чланови Градског извршног одбора УСАОС-а, увек смо примером деловали.

Сада, после 50 година, сећања на рад у „Нашој речи“ се ређају, али пре свега ту сам срела Сергија Димитријевића, човека неисцрпне радне енергије,

непоновљивог животног оптимизма, који ће постати мој животни друг и за 42 године нашег заједничког живота пружити ми један богат живот.

Наша реч, 5. новембар 1994, стр. 18.